

kan det være en Behagelighed for dem at komme ind til et saadant lille Rekreationsophold, og de skal jo nok opdage, hvilken Forseelse der skal til for at opnaa det. Hvis de blev behandlet paa en saadan Maade, at de fandt Behag i at være i Arbejdshuset, saa vilde hele Tanken efter mit Skøn være ganske forfejlet. Jeg behøver neppe at sige, at unge Personer, der første Gang kommer ind paa Glidebanen, efter min Mening selvfølgelig skal behandles paa en ganske anden Maade, men det er jo heller ikke dem, jeg her har talt om.

Jeg hilser med stor Tilfredshed, at den højtærede Minister i Lovforslaget ikke gør Beruselse til en formildende Omstændighed ved Straffens Udmaaling.

Med Hensyn til Lovforslagets § 232, der omhandler Usædelighed mellem Personer af samme Køn, er jeg ogsaa af den Opfattelse, at begge Parter bør straffes; jeg mener ikke, den almindelige Befolkning vil kunne forstaa en saadan Opfattelse som den, at det kun er den, der modtager Betaling, der skal straffes. Jeg undervurderer ikke og kan ogsaa godt sætte mig ind i den Betragtning, den højtærede Minister her gjorde gældende, men jeg tror alligevel ikke, at Befolkningen vil kunne tage ved den Opfattelse. — § 225, 2det Stykke, gaar ud paa, at Forførelse til Samleje ikke er strafbar, hvis Parterne er jævnaldrende; det synes jeg ogsaa er noget mærkeligt. Jeg maa nemlig forstaa Stykket saaledes, at hvis den ene af Parterne er ældre end den anden, straffes den ældste, hvad enten det saa er en Mand eller en Kvinde, der forfører. Jeg kan ikke læse Paragraffen anderledes, og det vilde vist blive Konsekvensen deraf.

Ifølge § 240, 2det Stykke, kan der være Straffrihed for at hjælpe en syg af med Livet. Jeg maa anse det for farligt at gøre sligt strafrit. — § 241 gør det strafrit at hjælpe en anden Person til at begaa Selvmord, hvis Hjælperen ikke har paaviselig Fordel deraf eller Handlingen foretages af egennyttige Bevegrunde. Jeg tror som flere andre ærede Talere, at det vilde volde Utryghed i mange Forhold og vilde blive fordømt af den almindelige Befolkning.

Dernæst kommer jeg til § 243, der omhandler Fosterfordrivelse. Der er jo for denne Forbrydelse foreslaaet en mild Straf, i visse Tilfælde endog slet ingen Straf. Dette maa jeg betragte som Udslag af den samme falske Humanisme, af den moderne Etik, som Udslag af den Lære, vi ogsaa har set fremstillet saa udførligt i store Dele af vor Litteratur, Læren om, at de unge skal

ikke beherske sig, men de skal helt fra deres pure Ungdom af blot give sig Drifterne i Vold; de kan bo sammen og maa saa anvende præventive Midler, og hvis det gaar galt alligevel, maa de søge at afbryde Svangerskabet. Det synes, som om Jurister og moderne Kriminalister egentlig helst gik til at gøre ogsaa det strafrit. Men hvad vil disse Teorier føre til, naar vi tænker os dem anvendt i stort Maal i det praktiske Liv? De vil for det første føre til, at vi vil faa en degenereret, en slap og ødelagt Ungdom, fordi den ikke har øvet den Selvtugt og den Selvbeherskelse, der giver de stærke Mænd baade af Legeme og Karakter og Villie; tilsmudsede og forpjuskede, slappe og elendige vil de gaa ind i et Ægteskab, der har størst Udsigt til kun at være en kort Tid, hvad Ægteskabslovene jo ogsaa i nogen Maade er indrettet paa. Men lad os dog her i den danske Rigsdag ikke vise os som nogle, jeg havde nær sagt Pjalte, men det er saadant et grimt Ord, der til vort Folks Skade lefler for en falsk Humanisme og en bedærvet Kønsmoral, der jo — som den højtærede Minister talte om — findes, læres og maaske ogsaa praktiseres i visse Bourgeoisikredse, og som en meget omtalt Forfatterinde søger at faa skaffet Indpas i bredere Lag af Befolkningen. Her gælder det ikke om at være paa Højde med fremmede, moderne Strømninger, som kan komme til os udefra, men her skal vi se paa, hvad der bidrager til at holde vort Folk og dets Ungdom sund i Tankegang og i Handling.

Der er et Forhold, som jeg til Slut skal gøre nogle Bemærkninger til, det er det Forhold, der omhandles i § 193. Jeg vil gerne have Lov til at opløse de to første Stykker, som jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger til. Det første Stykke lyder saaledes: „Den, der uberettiget driver Læge-, Fødselshjælper-, Tandlæge- eller Dyrslægevirksomhed, straffes med Hæfte eller under formildende Omstændigheder med Bøde, under skærpente Omstændigheder med Fængsel indtil 6 Maaneder“, og Stykke 2 i samme Paragraf lyder saaledes: „Den, som i øvrigt uberettiget yder Læge-, Fødsels- eller Tandlægehjælp, og som derved udsætter Menneskers Liv eller Sundhed for Fare, straffes med Bøde eller Hæfte. Under skærpente Omstændigheder samt i Gentagelsestilfælde kan Straffen stige til Fængsel i 6 Maaneder.“ Denne Paragraf betyder jo Indførelse af et fuldstændigt Monopol for Læger, Dyrslæger, Tandlæger og Fødsels- hjælper; kun disse maa have Lov til at udøve den Hjælp, som de er oplært i at